Lucian SAVA
APOKA ŞI KALIPTA

Venea dintr-o ţară unde porumbeii jucau ziua-ntreagă rummy, iar norii se dădeau de-a dura pe cer, după regulile unui joc de lumini aspre. Avea dinţi de fier, cu care muşca din pâine cu o poftă arsă de soare. Oraşul larg o-nghiţea pe Kalipta, îi intra în orbite. Călca săltat pe asfaltul ca de gumă, cu teamă, să nu se lovească de firmele luminoase, ce atârnau, după ultima modă, în dreptul ochilor. Dreptunghiurile strălucitoare o scoteau din sărite, se iţeau indecent la lume, secolul acesta o ameţise destul - voia să leşine. Pe trotuar, trecătorii evitau natural afişele vii. „Deschide bine ochii: aici găseşti muzica anilor candizi!" sau „Supa noastră-i cea mai bună, cumperi una – capeţi zună" ori „Te-ai născut la timp: avem franzele".
Ochi negri, buze subţiri, dinţi de fier şi o faţă ovală. Kalipta căuta să-şi cumpere o pereche de patine-pe-cer, din alea cu rotile verzi, perfecte pentru un weekend înalt. Undeva, într-o dugheană cu vânzător electric, ştia că o aşteaptă o pereche din patinele-pe-cer cu numele ei pe ele.
Cartierul Bizar forfotea în acea zi de vineri, aleasă pentru vânătoarea de chilipiruri. Tânăra îşi făcu în gând curaj şi coborâ în „Fiecare zi e preţioasă. Avem timp" şi ceru trei săptămâni de concediu. Nu mai găsi pe stoc decât timp lăbărţat, în care te uiţi de nebun pe tavanul gol. Primi târgul, cu un discount apreciabil. Cu răgazul cumpărat, Kalipta voia să se mărite de cel puţin două ori. În prima parte să piardă şi-n cea secundă să câştige. Deja simţea bucuria în vârful degetelor, caldă, ca un lapte pregătit să lege un aluat. Se grăbi spre casă.
Un vânt fără vlagă îi fredona în ureche fluieratul câmpului pustiu. Lăsase în urmă de trei zile sărate oraşul mare. Zăpada calmă dansa palid pe farfuria dintre cele două râuri. Între meandre, era săpat un cătun unde veşnic se aşternea o iarnă de carton. Acolo, în jos, cobora casa ei, cu pereţii pe care atârnase în copilărie gânduri de sinucidere, de bucurie, inocente, iar apoi, în adolescenţă, idei lascive, un Prinţ călare pe o maşină din carne, ca din poveştile bunicii, şi altele. Arareori, Kalipta era vizitată de fetele din sat şi le spunea povestea gândurilor şi ideilor sale. „Sar de la unul la celălalt. Nu stau să mă gândesc mult. Îmi pun ochelarii, iau creionul şi desenez. Gândurile mele sunt tablourile voastre". Aşa le spunea Kalipta proastelor satului şi ele se minunau mai ceva ca la bâlci.
De când primise permisul să-l viziteze săptămânal pe Dumnezeu, Kalipta trecea din ce în ce mai rar prin oraş. O făcea numai pentru cumpărături pretenţioase şi pentru vânzătorul acela ambulant, cu barbişon de toboşar. Bot ascuţit, fălci de crocodil, obraji trapezoizi, păr larg. Apoka vindea toată săptămâna frunze crescute sub formă de cifre. Soarta-l blagoslovise cu o pereche de arbori matematici în grădina sa, moştenită de la bunul Stare, care-l crescuse. Frunzele sale erau semne de carte pentru bibliotecari cu nas fără nări. Poeţii scriau pe ele versuri de dragoste şi pictorii le foloseau ca pânză. Vindea suport de artă Apoka.
Băiatul o prinsese-n cătare pe Kalipta chiar în seara în care mai crescuse un soare pe cer. Luă întâmplarea ca pe-un semn divin, trimis dinafara morţii de Stare. Apoi o vedea periodic, tremurând şi aplecându-se mai tot timpul, să nu se lovească de firmele luminoase. Tare şi-ar mai fi dorit ca într-o bună zi, fata să se lovească tare la cap chiar de lumina sa, din poarta prăvăliei de frunze sub formă de cifre. Să pice lată pe caldarâm şi el s-o culeagă ca pe un fruct rar, dintr-un copac ce rodeşte o dată-n viaţă. S-o ducă la el pe pat, să-i deschidă ochii, să-i
Pe măsură ce văzduhul se lipea de pământ şi soarele dădea semne vădite că are nevoie de baterii noi, Stare se mângâia pe ochi, ca să-şi alunge somnul. Era bătrân. Avea peste două decenii de când murise totul în el. Înghiţea pilule cu răbdare concentrată, numai să nu pice şi de pe acest nivel. Mare. Cât un munte-de-mare iţit din coama oraşului îi crescuse gândul că ziua care nu se va face niciodată noapte nu-l va mai aştepta. Stare avea un boţ de câine, pe care-l târa cu el oriunde-l purtau picioarele sale dese. Îşi legase căşti în ureche. Tocmai asculta un tango, Vuelvosur, javra îi adormise pe spatele său subţire ca un iatagan. Aşa, ridicat în şaua

sorţii şi cu vânt pe la subţioare, Stare era una dintre imaginile pe care ai vrea să le vezi când înveţi despre lumea cealaltă, o poză pe care ai vrea-o lângă a ta, când nici nu te-ai uscat bine după lacrimile celor ce te-au dus pe ultimul drum. Stare înainta, fald cu fald ridicând cerul de pe pământ, cu o lanternă-ntre dinţi. Căra un soare apus, numai bun de pus în priză. Ajuns la capătul vieţii, azvârli boţul de câine din spate, se aplecă, scoase masca de plastic de pe movila din faţă, dezvelind cele două orificii prin care respira universul. Luă ştecherul şi-l băgă în priză. Imediat, acumulatorii solari se-nfiorară şi prinseră a pâlpâi clar-obscur. Stare fu mulţumit de lucrul său şi-l făcu până dimineaţă. A ascultat la infinit Lou Reed, A Perfect Day, a uitat de sine şi seara s-a făcut dimineaţă şi dimineaţa s-a făcut zi ca din senin, fără urmă de nori. Timpul o luase razna tare de tot în mintea sa. A dat drumul la soare pe cer mai devreme cu un destin. Liber, a mers la ciuşmeaua de unde ieşeau poveşti cu bere pe ţeavă, a deschis robinetul cu A fost o dată ca niciodată şi dus a fost.
s-o ducă la el pe pat, să-i deschidă ochii, să-i ia zâmbetul acela triunghiular şi să-l ţină numai pentru el. Aşa dorea s-o iubească la nesfârşit, încât nesfârşitul să dureze o secundă veşnică. Tare, tare şi-ar fi dorit ka Lipta să-i cadă pe caldarâmul chiar din faţa prăvăliei sale de frunze arabice. Să se lovească atât de fantastic la cap şi el s-o ia-n iubirea lui chioară, ca apoi să poată vedea totul. Apoka şi Kalipta. (Femeia i-ar curge sângele prin vinişoarele ei vineţii.) S-o ridice cu genunchii la gură, după o schemă +++, să-i trimită un sărut care să i se întoarcă aidoma unui bumerang. El să-i spună mă săruţi de parcă te-ai săruta pe tine dacă aş fi fost tu. Ea să-i răspundă nu aşa facem toţi?, şi el să se sărute de parcă s-ar fi sărutat pe sine dacă ea ar fi fost el. (Ascuns sub învelişul neputinţei, Apoka ar fi comandat chelnerului o altă viaţă. Dar omul dormea şi) timpul nu era la cheremul lui. S-a trezit târziu, ud şi umflat. Avea atât de multă ameţeală, că ar fi putut împărţi tuturor senzaţia aia că pământul se mişcă şi eu iarăşi stau pe loc. Dar abia era la început, soarele tocmai se iniţiase în alpinism ceresc.
Vino, hai vino, cobori pe firul timpului. Desena cu muzică pe o pânză înmuiată în gânduri absurde. Şi-l dorea pe vânzătorul electric. Atât se lăbărţase timpul de când puse primul penel pe pânză, că secundele aproape se opriseră pe loc, le simţea trecerea mută pe sub picioare. Nu mai păşea, Kalipta era cea păşită. Caii reci de pe pereţi se-mpreunau cu şerpii, foamea arăta de parcă ar fi muşcat cu sete dintr-un colţ de pâine. Simţi timpanele cum îi curg, i se preling pe obraji ca o miere, lăsând loc unor fiinţe mici, cât nişte cronci. Îşi aminti de prima lor întâlnire, în jur lumea gheboasă mirosea urât. Vino, hai vino puţin mai încoace, îi spusese el, pe aici cărarea-i sălbatică şi trec numai oameni morţi. Kalipta a lăsat un râu să curgă atunci, dinspre ţara ei spre oraş. Apoka a făcut un pas greşit (se-mpiedicase teribil). L-a luat apa şi l-a dus departe de ea. Kalipta i-a făcut semn cu limba, că-l mai aşteaptă. Vânzătorul electric se electrocutase deja, straturi, straturi de căldură marină supraîncălzindu-i procesorul. Şi-a strigat larg iubirea către fata rămasă pe mal, lumea a plâns după el, l-a îngropat după legea Bizară. Mort, Apoka plecă în căutarea lui Stare. Peste cer se vărsase oglinda mării, strâmbându-l, astfel că fiecare pas înainte îi era întors înapoi. Păşi vertij, pe scara rulantă, până ce inima i se smulse din piept.
Băiatul ţinea strâns în pumn sărutul fetei. Îl simţea rece, lipit de canalele amprentelor sale din palmă. Ajuns la capătul puterilor, Apoka îşi desfăcu încet, încet degetele. Apoi mâna, apoi picioarele, apoi îşi desfăcu gâtul de cap, apoi trunchiul de gât. Îşi deşurubă pe urmă un gând, şi încă unul, şi încă unul. Sărutul fetei i se lărgi pe tot stârvul lui electric, peste filete. Apoka era beat de fericire, înapoia sa ţipa inciudată soarta, se-ncovoia în sine şi-şi smulgea fire de păr din cap. Când sărutul Kaliptei se-mpreună cu sărutul lui Apoka, soarta le căzu lată la pământ, ucisă de o boare de vânt.

Octombrie 2004